

Recensie Trouw ★★★ God van de slachting

‘God van de Slachting’ heeft een lekker tempo en de aandacht verslapt geen moment

“Waarom zijn we nog steeds in dit huis!” Het is Annette die het roept, maar het is precies wat elk van de personages zich afvraagt – dat is wat de toneeltekst van *God van de Slachting* zo briljant maakt.

Het op comedy gerichte Kobra Theaterproducties komt met een Nederlandse versie van de prijswinnende zwarte komedie *God of Carnage* van de Franse schrijver Yasmina Reza uit 2008. De premisse is simpel: op het schoolplein heeft de tienjarige Ferdinand klasgenoot Bruno twee tanden uit zijn mond geslagen met een tak. Dat moet door hun ouders even praktisch en beschaafd worden uitgepraat. Maar wat een simpel oudergesprekje zou moeten zijn, loopt uit op een emotioneel en verbaal bloedbad waar geen van de vier onbeschadigd uitkomt.

Waarom ontspoord dit onschuldige gesprekje?

Een van de uitdagingen van dit stuk is geloofwaardig maken waarom die ouders niet weggelopen, en waarom dit onschuldige gesprekje zo enorm kan ontsporen. Dat hangt allemaal af van de persoonlijkheden van de ouders.

De ouders van Ferdinand zijn Zuidas-types, Eelco (Remko Vrijdag) is advocaat, Annette (Yara Alink) doet vermogensbeheer. De ouders van Bruno houden het midden tussen

volks en grootstedelijk links, Berry (Johan Goossens) heeft een groothandel in huishoudelijke artikelen, Linda (Rosa da Silva) schrijft een boek over Darfur.

Linda en Eelco botsen al vanaf het eerste moment. Hij vindt haar een prekerige linkse deuger, zij hem een arrogante rechtse nihilist. Die verhouding is de smakelijkste van de voorstelling dankzij Rosa da Silva en Remko Vrijdag.

Ongegeneerd ruimte innemen

Vrijdags Eelco is gelijk perfect onuitstaanbaar, met zijn luide stem en zijn ongegeneerde manier van ruimte innemen in het huis van twee complete vreemden. “Ik had nog niet geluncht”, zegt hij met volle mond als hij met telefoon aan zijn oor ongevraagd nog een tweede stuk clafoutis opschept. De charismatische, energieke Da Silva kan naarmate de frustratie groeit steeds meer los met fysieke comedy, tot woest tijgeren over het podium aan toe.

“Wat een vreselijke mensen!”, zegt Linda tegen Berry, als ze even met z'n tweeën zijn omdat het andere stel in de badkamer is. “Ik zou ze zo door de plee willen trekken.” Uiteraard is dat het moment dat Eelco terugkeert in de woonkamer.

Een slachting wordt het toch niet

Het is een plezier om mee te gaan in de gekte die regisseur Hanneke Braam hier neerzet. *God van de Slachting* heeft een lekker tempo, en de aandacht verslapt geen moment. Je verwacht wel bij zo’n titel dat er meer momenten zijn die echt snijden, maar een slachting wordt het toch niet.

Annettes transformatie van hyperbeschaafd naar totaal ongefilterd voelt wat abrupt, alsof we haar frustratie niet genoeg hebben zien opbouwen. En Goossens heeft als Berry de humor in de vingers (in een kleine pauze tussen het verbale geweld door: “Is clafoutis eigenlijk gebak of taart?”), maar hij bereikt niet helemaal de onuitstaanbare middelmatigheid waar zijn vrouw Linda uiteindelijk zo giftig over wordt: hij blijft toch vooral een vrij gemoedelijke man.

God van de Slachting is een fijne kans om dit scherpe, grappige stuk een keer te beleven. Het voelt een beetje als kijken als een detective: waar ging dit, in hemelsnaam, zo onvergetelijk mis?